

REGELŐ.

Pesten csötörtökön october 29^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Henriette.

(Novella.)

I.

Ki feledte - el, 1839-ben milly gyászos éj után viradott majus elsőjére Kolosvár?! Az éj kidühöngte magát, 's a' reggel felragyogott. Még füstölgének a' hidutsza kormos üszkei; a' vizpuskások félbeszakaszták hosszas ostromukat, 's az elhamvadott tért csudálkozók serge özönlé - el.

A' nagyszerű fiscus előtt egy ifjú áll divatos öltözetben; halvány, bágyadt arczán fáradtságos, álmatlan éj nyomai. Balját frakja mellnyílásába függesztve andalgott a' megmezült kémények során, melyek, mint a' bizonytalanság sirkövei, sötéten nyultak - fel az omladozott romok közül.

„Ismered - e Henriettét, német országnak szinpadi csalogányát, Béla? — szólott vállára ütve más, 's lelkét a' romok között feledve egy a' hidutszába robogó kocii lön figyelmök tárgya. A' kocii a' leégett házsorok előtt megállta, 's az utána tolongó ifjak elég gyorsak kocsijából őt kisegíteni.

Henriette félelmetteljes léptekkel lebegett egy leégett ház felé; ajtaján lenéz, 's a' fájdalom némi kitöréseivel visszafordult; mert a' lak belje feldulva volt.

Béla figyelmét, ki távulról követé, nem kerülte - el e' belvihar, 's tudakozólag közeledett; és a' nő töredezett panaszából „bár csak tükrömet menthetém - meg“ korán megértheté.

„A' pompás platina - tükör — szólott megnyugtatólag Béla — meg van mentve egyéb butorokkal együtt, de szögletében meghasadva.“

„Vegye kegyed legforróbb hálámat!“ — A' kocii elrobogott, 's az ifjak arczán az elégtelenség bibora derengett.

II.

Majus 13 - kán a' város táncztereme már alkonyatkor vakítólag ki volt világítva. A' kapu felett mécsekből messzire ragyogott „Hen-

riette.“ A' tánczterem előtt csoportozó népgyülekezet magasztalva regélt a' leendő tánczvigalomról, 's királynéjáról, az olasz dalszínésznőből lett grófnéról. A' terem belje egészen mást mutatott. Nyugoti részén fágas hangászemelvény mutatkozott, 's a' pamlagok, vigalomkor a' sétálni akarók és nem akarók közötti korlát, templomi renddel forgatva, a' tánczteremet eredeti alakjából kivetköztetve, úgy szóllva megszentesték.

Elkongott a' hét óra; csiklándozón zajongtak a' hangszerek próbahangjai. Az emelvényen festői renddel szívemelő hölgykar pompázott jobbról; balról a' férfikar; elől a' négy angyal trónja; az emelet fenékszínén hangászok sokasága ült kóta-emelvények mögött, kikre visszasugárzó lámpájuk rejtélyes fényözönt szórt a' nem igen világított teremben.

A' hallgatók, vagy, ha úgy tetszik, nézők gyönyörű sorain üres hely alig volt látható: a' pamlagokat dámák 's öreg nagyságosok foglalták-el; a' pezsgő fiatalság falak mellett a' szabadban vett helyet, tiszteletből is, de főleg hogy tapsainak szabad menetet adhasson. A' sokaságon valami ünnepélyes várakozás zaja ömlengett, 's a' hölgyek sugárzó arcaikról olly nemű feszültséget olvashatni, millyennel csak várhaták André villámos, fergeteges darabját a' Parisiak.

Két hölgy lép-be két férfiúval. — A' nézők „éljen!“ szava tapsvegyülettel rázkodtatá a' falakat, szinte óranegyedig tartóval. A' belépettek trónjokra ültek; az örömjaj, mint a' tenger—dagály után, természetinel is mélyebben elnémult, 's kezdődék: Haydn „teremtése.“

Elég történetünkre, ha az angyalok egyikét megismerjük, egy nyulánk, szenvedélyteljes termetet, hosszúkás ábrázat, jól idomult görögös orr, éjszínű ragyogó szemek, szép vágású ajkakkal. Ez Henriette, ki körül a' többi csak planetákként ragyoghatott, ki majd mennyüregben fellegrszárnyakon, majd mérhetlen mélységek ködös homályain lebegett.

Folyt az előadás; a' solóknál angyalunkat aetheri szárnyakon látjuk lebegni; a' quartetteknél mint ha széltől szagztatott fellegrtorlatok szárnyain borongana; az óriási symphoniáknál, mintegy magával ragadva lelkünket, megrázkodtat, elbájol, 's megtagadtatja lényegünket.

Tőle balra egy hegedűst láthatni, olykor olykor feledve hegedűjét, feledve ön magát az énekesnőre bámul, 's mintegy fellengzeni és mélyedni látszik a' nő bájhangjain.

Következett a' symphonia, melly az emberi érzés minden hurját egyszeri érintéssel annyira megpendíti; mellynek hatalma talán képes lett volna előhozni a' fénytengert, mellynél sokan azt mond-

ják: hogy az isteni Haydn a' seraphok karától hallatá inkább, mintsem ön kebléből csálja.

Ezen symphonia: — és lön világosság!

Az ifjú hegedűs itt rohant, mint egy óriási folyami zuhatagjához. Ültéből felállt, egész teste hatalmas ihletésbe jött, 's midőn éppen Ole Bullnak vélnéd, hegedűjét elejti, tapsolni kezd, és lemélyed érzelme tengerébe. Ez Béla volt. Zavarodását senki sem vette hamarabb és mélyebben észre mint a' hangverseny istennője.

Béla felvette hegedűjét, kótáira fektetvé, 's többé nem hegedült. Szíve hurja szét pattant.

Az annyi taps 's éljen kiáltásokkal koszorúzott angyal fényes készületű fáklyás kíséret várta a' kapuban, őt haza kísérendő A' kíséret feje gr. Bardocz.

'S az égettek felsegélésére több műbaráttól adatott hangversenynek vége volt.

III.

Beszélyünk csillaga a' piaczsor déli oldalán Bardocz-háznál volt szállva. A' hangverseny után két nappal nem látott felleget utjában a' nap, 's tisztább karpitok alá merült, mint képzelhetni. Még csak Hesper szeme ragyogott, de igézően. Az említett lak első emeletéből az illatárba fürdött alkonyi léget bájoló hangvegyület reszeketteté-meg. Egy csinos ifjút látunk a' lak felé közeledni; haik léptein a' figyelmezés siri csende lebegett. Megállt a' kapuban, lelke az édes hangok szárnyaira kelt, mellyek, mint Aeol hárfájával vegyült üvegharangok az éjféli csendben, majd elmélyedtek édes álmodhozólag, majd a' szellő lebbentével felzajdultak felrázóan.

„Látnom kell őt!” — 's a' kapun besuhant. Csendesen emelkedett-fel a' csiga lépcsőn; elfojtá keble zajlatát, mintha szívet akarna orzani; célja nem ez; ő azt teljesen birta A' márvány kőlapokon lábujhegyen lebegett-el, hallatlanul mintegy a' szerelem szárnyain. Beért a' belajtóig, mellynek bezárta egészen megsemmisíté csintalan tervét. Soká gondolkozott, 's visszafordula, midőn a' szobaleány, egy gyönyörű németes alak, megnyitja az ajtót, 's az ifjú kísértet látására a' külhomályban, láthatóan megrettent. Az ifjú kelepceében látta magát; intett a' szobalánynak, ki azonnal megismeré őt, 's az ajtót vágya szerint nyitva hagyá.

Tárva volt a' menny; semmi nesz; csak a' zongora hangja. Kutatva körültekintget a' rejtélyes alak az ajtónál; senkit sem látott a' teremben a' bűvös hangok varázs istennőjén kívül, 's tőle jobbról a' megrepedt nagyszerű platina tükröt.

Remegve suhant-el a' fal mellett, ezerszer megáldva a' gyertyák halvány sugárait. Végre imádottja mögött állott, ki a' szerelem

legfeszültebb ihlettségével zajongta - el az „olasznő Algirban“ - bó önérzelmeit.

Az ifjú reszketett hevültében, és csordulásig tölt érzelme tengerét egy forró csókban önté Henriettéje carrarai márvány—vállára

A' hangászat megszakadt; hosszú szünet lön, melynek néma jelein egy egész élet regénye volt festve.

Béla az ajtónál egy alakot látott rémleni, hasonlót ahhoz, ki-vel tegnap előtt estve Biazzininál össze szállalkozott volt annyira, hogy vitájakat szinte a' pisztol itélő széke dönté - el. Szemeik mint villámok csaptak össze, 's mindenik keblén a' boszúvágy hosszú dördülete csattogott-át Alig fojthatá-el dühét; reszketett megkérdezni az illy kalandorok viszonyait; de öntörött útján jött, 's ezzel kibékélteté magát, és azzal, hogy a' háztulajdonosa.

Gróf Bardocz, a' fáklyás kíséret hőse, mozdultokkal elsuhant; ketten pedig egy pamlagon vevének helyet.

Béla kedvének szárnyai megszegvék, 's lángolt érzelmei megfagytak; csak boszútól rengő valója bizonyítá, hogy érez.

A' beszéd tárgya természetesen Bélának nagy bátorsága megfeddésén kezdődött: de a' hangnyomatból a' jóváhagyás hangolata volt érthető. Erre Béla hibája okaul a' zongora bájhangjait hozá-fel magasztalólag. De felzajdult hullám-tengerét csak későre csendesítheté - el.

Innen egyenes átmenetet leltek a' tegnapi daljáték előadására, 's miután Dérnyé tapskoszorúi ismételtgetéseiről német és más országokban divatozó színházi szokásokra áttértek, gáncsolva beszélte-el a' hölgy, mennyire mentek néhol, midőn csaknem egész operát kétszer ismételtetnek. Szerényen szólt illy hasonló saját koszorúiról is, 's beszédét Miss Stephens életrajza végzé. Ha hallotta volna némelly publicum, milly lelket rázólag beszélte-le az estvét, melyben a' Miss, Artaxerxes egyik áriáját kéntelen volt háromszor egymás után ismételni; a' fájdalmas lankadtságot, mely a' harsogó taps-élvét megmérgezé; 's a' pillanattól fonnyadt Anglia fénye, büszkesége mélységes keserveit — mit egy szemtanú után beszélt: — bizonyára kimenne divatból a' dalismételtetés; 's ki másodszor és harmadszor is kívánna valamit hallani, mindannyiszor elmenne.

Gyaníthatólag Béla az egész párbeszédből igen kevés részt vett 's hallgatása végére sietteté.

IV.

A' vakító fény, melynek ragyogó gőzszekeken érkezett Henriette Kolosvárra, még mindig tudott bámulókat, imádókat hódítani. Alig töltött másfél hónapot el, 's mintegy ujan feltűnt üstököst, minden ismerte; fényes lakomákban, ebédeken, vigalmokon kitűnő

örömmel fogadtatott. Az ifjúság, mellynek mindenütt és mindenkorban megvannak tulságai, őt határtalan szenvedélylyel bálványozá. Henriette e' gyengéjüket nőileg ismerte, szépítő pantomimicáival kísérte színészi dalzengzetű beszédét; mindeniknek tudott valami kedvest mondani; érzelemtől üres mondásainak megtudta adni a' legmélyebb érzelem bájszinezetét; 's ez vala királyi pálczája. Több látogatási órát engedett, mint Victoria, 's a' látogatók névsorát grófok és bárók nevei díszesíték. Az éji zene csaknem mindennapivá lett tiszteletére, 's boldog volt, ki szerencsés lehetne a' tisztelkedők karába állhatni. Nem állhata ellent hiúsága lovagjainak, 's őt lovagolni nemcsak megszokták de az már szenvedélyévé is lett. Illyenkor egész hada kísérte az ifjú lovagoknak; mert ő ekkor mindenik előtt legseraphibbnak tetszett. A' színházat szorgalmasan gyakorolta, honnan gyakran egy jelenet felfogása nélkül is tért haza; mivel páholyát tisztelkedők váltogaták.

Kettőt látunk különös kegyében, kiket bizodalmára is méltott: Bélát 's gr. Bardocz Miksát, Bécsben lett ismerőjét. Kettőjöknek az illedelem óráiban szabad bementök vala.

Dél volt. Az égető sugárokat gondosan befüggönyözött ablakok zárák a' teremből. Béla egy pamlagra dülve borongó melákban látszik keringeni, mellette édes hozzá olvadón Henriette ül, 's várt a' beszédre, mellyben a' lesújtott érzés ömlengő panaszában fakadottki. Még egy titkom van — szóllt búsan az ifjú — szép Henriettém előtted; ez családom rémitő titka.

Vannak titkaink, mellyeket ha elárultunk, leghűbb barátink elhidegülnek; vannak titkaink, mellyeket önmagunktól is rejtegetünk, 's ezek többnyire alig saját hibánk. — „Feltárok szép angyal! mindent szelid keblednek; — folytatá Béla — kiöntöm keservem hosszú sorait. Ugy sincs barátom, ki fájdalmon könnyítsen. Én alispán fíja voltam. Árva, mert anyám, kinek jóság, szelidség, anyai gond voltak erényei, elhalt. Holta után apám egy évvel (tehát ez előtt négy évvel) olly gyönyörű leánykát vön nőül, millyet csak képzetünkben festhetünk. — Az ifjú hölgyet katonatisztek serege csapongta körül. Az öszülni indultt öreg e' kigyónak unszolására engem házától elűze. Én senkinek, nővéremen kívül, kit szerettem, imádtam, nem szóllék; keserves bucsúcsókok után, mintha éreztük volna végbucsunkat, egymást megáldók — 's én katonává lettem. Három hónapi közlegénykedésem után megtudta atyám hollétemet, 's kadét-tá tett. Három évig szolgáltam, de feljebb nem meheték; tegnap két hónapja, hogy atyámtól zsoldomat Kolosvárat veszem. Ah Henriette, nem érzed kinomat! Itt van levele zsebemben; tegnap vettem, mellyben hazatértemet átok alatt tiltja. Én nem kívánnék egyebet, csak csókolgatnám még egyszer gyermeki édenem emlékeit,

és örökre visszatérnék. Henriettém! én voltam honn, megcsókoltam anyám sirkövét; hosszat sirtam balsorsomon, 's könyezve hagytam oda a' helyet, hol gyermek-éveim virultak, a' nélkül hogy örökségem szent földét érintém.“ Béla szemein köny gördüle alá, és fájdalomtele elnémult.

(Vége következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Pozson-nagyszombati vasut. — Egészen új élet, új élénkség mutatkozik városunkon 's környékén, miután a' sikerült vaspálya mindennap ugyan, de még is leginkább vasárnapokon számos vendéget edesget-ki Pozsonból, gondolnám nem annyira az itt remélhető mulatság kedvéért, mint a' vaspálya hasznáról meggyőződésért; mert igaz ugyan, hogy hasznáról ismeretes kénköves fürdők kellemes fekvésével is elegendő éledeletet képes nyújtani vendégeinek; de hiában, meg kell vallani, e' kellemtől visszataszítja az embert igen tulságosan felrugtatott ára az ételeknek 's italoknak, a' készség 's rendes szolgálat hiánya. Ugy látszik, hogy a' tulajdonos nyakon akarja ragadni az alkalmat, melyet a' kíváncsiság vet karjai közé; azonban a' szükségességekről, melyek akaratját sikeritenék, megfeledeznek. De lássa ő! — A' vaspálya, mint nem régiben említém, megnyitatték öszel 27-én; csak próbafutások történtek rajta a' következő hét alatt minden rend nélkül; csupán az utazni vágyók' száma szerint robogtak-fel 's alá a' vaskocsik. De most már öszhő 4-étől kezdve rendszeren 's folytonosan használtatik a' sikerült 's megbecsülhetlen haszonnal keesegtető vaspálya. Ugyan is naponként két fordulat tétetik: reggeli hét órakor Sz. Györgyből Pozsonba, 's ugyan reggeli 10 órakor vissza. Délutáni 3-kor Pozsonból történik az indulás, 's 5 és félkor vissza. Néha, kivált vasárnapokon a' tovább itt mulatók miatt harmadszor is megy a' kocsi Sz. Györgyből Pozsonba esti 9 és 10 között. — A' kocsik háromrendűek. Az első rendűekben 16, — másodikban 10, — harmadikban 6 peng. kr. az uti díj. — Ekkoráig minden rendűből négyet láttunk, melyek közül mindegyik 6, négy személyre kényelmes ülésel van ellátva. A' fenn kiszabott díj mellett első helyen 25, másodikban 15, harmadikban 10 fontnyi terhet is lehet vinni az utazóknak. Nagyobb terhekről később fog rendelkezni a' társaság. — Örömmel valljuk-meg a' magyar haza előtt, hogy a' vasut-társaságnak elég nagy figyelme van a' nemzetiség kitüntetésére is, mely mindenütt maga színeiben festekezik-le. Ugyan is a' kocsikon levő magyar felírás mellett a' kocsisok is buzavirágszínű attilaforma egyenruhával vannak ellátva. Lovaik piros, zöld, 's fehér nyaksallangokkal diszítvék. Sőt a' pálya tisztaságára és egyengetésére ügyelők is kék egyenruhát hordanak. Fővegökön pedig tavaszian tündöklék a' zöld lemez e' czimnek „első magyar pozson-nagyszombati vasut“ első betűivel. Egyébiránt, ki bővebb tudósítást ohajt e' vaspályáról, utasítom annak német nyelven e' napokban megjelent elővázlatára, hol környüállásosan adatik-elő rajzával együtt. A' könyvecskének, mely 10 pgő krba kerül, czíme ez: „Pressburg-Tirnauer Eisenbahn.“

Sz. Györgyi J. G.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Időjárati. — Multkor említettük már octoberi időjáratunk kellemetlen zordságát. — A' 22-ki tiszta de igen hideg szeles időt 23-dikán komor nap

váltá - fel, 's 8-9 óra között mintegy negyed óráig sűrű nagy pelyhekben hullott hó, melyet azután eső követett, ijesztgete a' közeledő téllal. Az eső erre csaknem egész napig tartott. 24-én kemény fagy, reá derült nap; 25-én egész napon esett volt. — Az álló hid czölöpei verésével már egy hétnél régebben éjjel is foglalatosak, minthogy azokkal a' Duna jegének beállása előtt készen akarnának lenni. Mult héten a' munka már a' budai részen is megkezdett.

Haza f i s á g o s á l d o z a t . — Mult héten küldetett a' magyar nemzeti museumnak egy becses olajfestmény, mely ő cs. k. ap. felségét, dicsően uralkodó V-dik Ferdinand királyunkat, életnagyságú térdképben ábrázolja, 's melyet, mint saját műkésztményét, **I v a n o v i c s K a t a l i n**, székesfehérvári magyar születésű kisasszony az említett nemzeti intézetnek nagylelkűleg ajándékol nyújtá. E' jeles honi művésznénk egy magyar dáma pártfogása mellett öt évig képzé - ki szép tehetségeit Bécsben. Nem egyesült görög vallású levén, hitsorsosainak szépneme közül honunkban ő az első, ki a' hon oltárára illy becses adománynyal járult, minek érdekét leginkább nevelni azon körülmény, hogy azt saját tanulmánya és szorgalma után létesíté. Legyen bár e' nemes tette sikeres ösztön szép társnénak hasonló áldozat - tételre! — Mint értettük, jövő tavaszkor jeles művésznénk német és francia országba fog utazni tehetségeinek még tökélyesebb kiképzése, különösen pedig a' történeti festésben (mellyre magát kirekesztőleg szentelni akarja) bővebb tapasztalás szerzése végett. — A' jelen évi műkiállításban Pesten látunk tőle készült több rendbeli arczképet is. — Vezérelje őt a' művészet nem - tője, boldogítva szép pályáján, honjának további 's örök díszeire!

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Idő hatása, és a' selyem. — Sigmund dr. következőt említ legújabb munkájában: „on the use of Mermry.“ — Közönségesen tudja van, hogy a' nedves és komor idő kedvetlenséget szül, holott a' száraz idő, bármily hideg legyen is, az embert vidorrá 's jó kedvűvé teszi. Az első esetben a' levegő lassanként minden electromos részekről megfosztja testünket, holott a' más - sik esetben a' lég szárazsága azon electromnak teljes birtokában hagyja, mi jóllétünkre nézve szükségesnek látszik. Innen ered az emberek vidámsága a' hideg, fagyos december 's januar hónapokban, 's ellenben az öngyilkolási el - szánttság novemberben; innen a' francziák ruganyossága, élénksége, mozgé - konysága, a' hollandiak nehézsége, ki ma telve reménynyel 's vidorsággal, holnap pedig ön magával 's egész világgal háborúságban van. A' flanel minden - kinek, mint igen jeles szer, ajálható a' nedves és hives levegő ellen; a' selyem azonban a' testnek leghasznosabb takarója. Mert tudjuk, hogy a' se - lyem - kendőn, ha tökélyesen száraz, még a' legerősebb villám sem csaphat keresztül, mivel a' selyem az electromi higanynak visszarugója. Ha tehát testünk bőrét közvetlenül selyemszövet fedi - be, a' levegő nem vonhatja - ki testünkből az electromosságot. Angol ország nedves téli hónapjaiban ott a' selyem mellények, nadrágok és harisnyák megbecsülhetlen ruhaneműk. Illye - sekbe öltözött hypochondristák 's más gyenge idegű betegek sokkal jobban érzik magukat, mint bármily erősítő szerekkel, vagy legszeszesebb italokkal élők; mert amaz öltözetneműk hatása tartós, 's egyirányosan terjed - el az egész testre. Kénesevel élő betegek sokkal jobban érzik magukat selyem ru - hákban, mint ha az ágyat örzenék.

KÜLÖNFÉLE.

Különféle nemzetek szépség iránti részletes fogalmaik.

(Folytatása.)

Indiában az alig szült gyermek fejére jó nehéz lapokat illesztgetnek, hogy azt minél előbb jó terpedtté tehessék; mert szerintök egyedül a széles fej a szépség főbélyege. Amerikában az Omaguak a teliholdat tartják legsebbe; azért is elég durvák aligszült porondjaik fejét két lapos deszka közé szorítani, hogy nekik azon kecses alakot megszerezhessék.

A Kafferok és Lappok ellenben a lapát-orrat szeretnek diszeskedni; azért is csecsemőik orrát mind addig nyomkodják, míg az tetszetősen meg nem lapult.

Az India folyam balpartján lakó nemzedék az apró szemeket és a nagy füleket kedveli; azért is, mint csak lehet, azon iparkodnak, hogy szemeiket jól össze szoríthassák, füleiket pedig a reá aggatott sulyos terhek által levonhassák, melyeket mind addig szoktak nyújtogatni, sőt még karimájok bemetélése által is feszengetni, míg egészen vállaikra le nem fityegnek. Ez kivált a malabari nemesség fő bélyege. Minél hosszabb némelyiknek füle, az nálok annyival nemesebb és előkelőbb. A kevélységben nálunk bármely dőlyfős elbizott örkész vagy ingyen élő hóbortos is alig ha mérközhetnék velök; mert nyakukat gögösen és fuvalkodtan feszengetik, üres kobakjokat pedig szüntelen hányják 's vetik, csak hogy nagy érdemű csinos füleik igazi méltósággal letyegjenek.

A siami nők is a füleket kedvelik; mely okból oly nagy és sulyos fülékszert viselnek, hogy a miatta rendkívül kitágultt fülnyíláson bármely izmos hüvelkujjat is könnyen keresztüldughatni.

Brazília ős lakosai jókora fakarikákat szoktak a füleik és ajkaikon metszett nyílásokba illesztgetni, hogy füleiket jó nagyra nyújthassák, szájokat pedig haragos vonalba fítoríthassák. E tekintetből a délamerikai Botokudok a leghiresebbek; mert ajkuk aljába és füleikbe ők szokták a legvaskosabb puszpángtányérokat illegetni.

Déli Vallis szigetein Cook kapitány még oly népekre is botlott, kik önszépítés végett az orr közep porczosfalát keresztülfurván, azon holmi fényes koncz dugtak keresztül. Az illy ujnyi vastag és 5 vagy 6 hüvelk hosszú koncz ekként az egész ábrázaton kasul fityegvén, mind a két orrnyílást úgy betömi, hogy lélekzés közben szájukat kénytelenek igen is nagyon fölnyitni; beszédjük rendkívül tátogató szájjal történik, és még is csak alig érthető.

(I éje következik)

Miként lehet meggazdagodni? Mi sem könnyebb — mond Paulding ur — mint meggazdagodni. Csak senkinek nem kell hinni, senkivel nem barátkozni, kamatot kamatra, tőkét tőkére halmozni, minden nemesebb érzeményt elfojtani, 's husz évig aljasan, nyomorultan 's megvetve élni; úgy oly bizonyos a meggazdagodás, mint kijátszott remény, betegség, 's végre a halál.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.